

HELLÓ, ÉRTEKES EMBER!

Írta: Andre Rabe

Magyar változat: Fehér Vera

Értekes és szeretett vagy, és valaki jobban ismer téged, mint te önmagadat. A létezésedre valaki a képét és hasonmását pecsételte, és épp ettől vagy igazán értékes... hogy mennyire? A legszebb álmaidban sem gondolnád....

Régen a pénzürmékre mindig annak az arcképe került, aki garantálta az adott pénzdarab valódi értékét. Attól pedig, hogy egy pénzdarab esetleg elvesz, az értékét még nem veszíti el.

Aki megálmódott és eltervezett téged, terád az Ő saját képét és hasonmását pecsételte.

Jobban ismer téged, mint te magadat. Lehet, hogy te nem ismered Őt, de Ő mindig ismert téged; már azelőtt is, hogy megszületnél volna. Talán még tudatában sem vagy az Ő létezésének... Ő viszont mindig rád gondolt.

Most azt kérdezed: de miért?... Miért lenne valaki ennyire oda értem? Hát azért, mert ennek az egész univerzumnak a megteremtője egy olyan értéket és szépséget lát benned, ami meghalad mindent, amit a mi látható világunkban ismerünk. Még azt is tudja, hogy egyszer talán egymásba szerettek! ©

Jézus feltámadásában, egy új életre támadtál fel – arra az eredeti életre, amelyet neked Isten szentvedélyesen megálmódott már a kezdet kezdetén. Mennybemenetelében te is felemeltté, az elképzeltet legdicsőségesebb rangra – olyan helyre, ahol Isten gyönyörködik benned!

Az egyetlen dolog, ami valaha is visszatartott téged attól, hogy örömdetet leld ebben az igazságban, az a vakaság. Amikor nem azt látjuk, amit Isten lát, akkor nem élvezhetjük azt, amiben Ő gyönyörködik. De épp ezek a szavak, amiket most olvasol, emlékeztetnek téged arra, hogy Istennel egy vagy. Éleled el van rejtve Krisztusban egységben az Istennel. **Ébredj rá igazi önmagadra:** „*En pedig meglátom orcádat, mint igaz ember [mint egy tükörben], öröm tölt el, ha meglátlak [meglátom magam, a te hasonlatosságodat], amikor fölbredek.*” (17. zsoltár 15)

Mitévő legyek?

Most talán azt kérdezed: ha ez így van, mitévő legyek? Hogyan válaszolhatnék egy ilyen hírre? Tudod, az igazi örömhír része az is, hogy a munka országnrészét Isten már elvégezte tehelyetted! Jézus már mindent legyőzött, ami köztetek állt! Hálás szív... felébredő szeretet... ez az egy van számodra hátra. Úgy is hívhatjuk, hit.

Íme, egy egyszerű javaslat, hogyan fejezd ki a hitedet. Fordítsd a figyelmedet befelé. Lásd meg Őt, aki megteremtett téged saját hasonmására, és aki Önmagát veled egyé tette... te benned. Válaszolj minderre saját gondolataiddal és szavaiddal... vagy valahogy így: Köszönöm azt, Aki vagy, és köszönöm, amit tétellel értem. Ahogy Jézus Krisztusban Te odaadtad Magadat szeretetben nekem, én is odaadom magamat szeretetben Neked. **A saját képedre és hasonlatosságodra teremtetted engem,** így belátom, hogy a te tulajdonod vagyok. Azért alkottál, hogy szeretve legyek... itt vagyok hát, szeress!

meg, hanem az ember tökéletes választát is hitben, Istennek erre a kezdeményezésére.

Jézus Krisztusban sokkal jobban megmutatkozik az Atya szíve, mint bármi más történetben, amit valaha is elmeséltek, vagy bármely Bibliai idézetben, amit a Szentírásban találhatunk. Jézusban Isten világossá teszi, hogy Ő nem akar Isten lenni rajtunk kívül állva. Nem akar távoli és megismerhetetlen Isten lenni. Csak egyféleképpen akar Isten lenni: velünk, az emberrel, közöttünk, bennünk, és mint maga is egy ember.

Az is mindennél tisztábban mutatkozik meg Jézus Krisztusban – jobban, mint bármi történetben, vagy akár az emberiség történetében – hogy mi az igazság az ember felől. Őbenne meglátjuk, hogy az egyetlen újja, hogy teljes, igaz emberek legyünk, és tökéletesen szabadok: az egységünk Istennel.

Istennek e szentvedélyes vágya, hogy az embert visszaállítsa egységbe Önmagával, arra hajtotta Őt, hogy semmi ár ne legyen drága értünk. Semmi mélység nem tarthatta vissza Őt, hogy elérje ezt. Így abban a tétben, hogy emberré vált, felvállalt egy nagyon komoly összeütözést. Minden, ami valaha is Isten és ember között állt, minden akadály, felé való gyanakvásunk és elfordulásunk minden formája (ezt hívja a Biblia bűnnek), összecsapott, és végérvényes kudarcot vallott ebben az Isten-emberben, Krisztus Jézusban.

Amikor az időtlen Teremtőd emberré vált, titokzatos módon egyé vált veled, hogy mindennel leszámoljon, ami eddig kötöttetek állt. Hogy megszabadulva, teljesen és valóban **igazi önmagad lehess.** Amikor egyé lett veled, szembe is nézett mindennel, amivel te nézel szembe... és mindent legyőzött! Halálában te haltál meg! A régi létezésednek – távollágtartásban Tőle, és életközösségekben a rosszal – végérvényesen véget vetett Jézusban. **Tiszta lapot kaptál, minden vételkedet megbocsátotta.**

Mikor, Hol és Miért kezdődött az életed?

Mindgy, most hány éves vagy, a létezésed kezdete idővel nem fejezhető ki.

A származásod, az egyszerűen elképesztő! Kezdetben, még a teremtés előtt, még mielőtt az idő meglelt, mielőtt a gonosz létezett, volt: a Szeretet. Egy egészen bensőséges kapcsolat, kölcsönös, és tökéletesen beteljesedett. Ebben a Szeretetségben nem voltak korlátok, csak a teljes egymásba-feledkezés és az önatadás öröme... (valami, pontosabban Valaki, akít ma Istennek hívunk). Ebben a lángoló szerelemben, a szenvedélyes szeretetben megszületett egy álom... te!

Isten, aki a Szeretet, szeretete volna mindezt a csodálatos tartalmat, ami a közösségében kifejeződött, megszítani. Ezért alkotta meg teremtményeit, akiket Önmaga képére és hasonmására, és erre a közösségre teremtett. Isten, aki mindentudó, és képes minden célját tökéletességre vinni, egy olyan szerelmi kapcsolatot tervezett el, ami év-trilliókon átível, és ahol végül a Szeretet győzedelmeskedik: nincs többé ellenségeskedés.

Ez az igen jó hír nem egy új gondolat, hanem Isten ősi, eredeti elgondolása.

Képzeljük el most ezt a kezdetet. Engedjük Isten szellemét, hogy elvigyen, odavonzzon erre a bizonyos pontra, ahol minden dolog eredete van. Ámbár a tudomány megmagyarázni nem tudja, és a legnagyobb elmék próbálták meghatározni mindhiába, Isten mégis bizonyos benne, hogy te képes vagy felfogni a kikutatathatlant; hogy fel tudod becsülni a motiváció értékét, amely életre szült téged; hogy visszaemlékezz, hogy honnan indultál. Itt nincs tér, de nincsenek határok sem; nincs teremtés, és mégisincs üresség – csak Isten van az Ő teljességében. Nem magányos, és nem szenved

hiányt semmiben. Épp ellenkezőleg, a Benne túlláradó teljességben, a Belőle túlcserdülő szeretetben fogantál te.

Isten nem egy kis házikedvencet gondolt el magának, aki majd szórakoztatja! Egy olyan élőlényről szól Isten álma, aki képes **felfogni, elfogadni, visszatükrözni és viszonzni** azt a minőségű szeretetet, amely Istenben túllárad. Az Isteni szándék nem egy homályos és csupán elméleti filozófia, hanem egészen világos, és teljesen konkrét... Olyannyira tisztá terv ez, hogy egyenként és név szerint megnevezi mindazokat, akik részt vesznek majd benne, és a teremtés szereplőivé válnak. Így aztán, a világmindenség megteremtése előtt, Ő látott téged, mégpedig Krisztusban. Ott, azon a ponton, véglegesen határozott is felőled. Mindegy, hogy ezek után milyen tévutak és ellentmondások merülnek majd esetleg fel, Ő már ott, egyszer s mindenkorra eldöntötte, hogy kincse vagy: hibátlan és ártatlan Őelőtte, szeretetben.

Mikor kezdődött az életed? Még a teremtés előtt, még mielőtt az idő meglelt.

Hol kezdődött az életed? A Szeretet kellős közepén, egy Szerelemben, amit ma Istennek hívunk.

Miért lettél egyáltalán? Hogy teljes odaadással szeressenek... és hogy végül ugyanez a szeretet benned is felbredjen.

ISTEN LOGIKÁJA TESTTÉ LETT.

„Az eredeti és tökéletesen hiteles Ige (Isten szava, logikája) már szemtől szembe oda volt fordulva Istenhez a kezdetektől fogva. Isten maga a tartalma ennek a kifejező együttlétnak és közlésnek, melyben megmutatja személyes jelenlétét és egyedi kiábrázolódását mindenben, ami csak létezik.

Tulajdonképpen Rajta kívül sincsen semmi, ami eredeti vagy teremteni képes! Ő az egyetlen Teremtő, minden

ihlet és alkotóerő forrása. Minden, ami létezik, magán viseli az Isten kézjegyét, minden létezőt ő szignózott.

Az élet, ami benne volt, az öltött testet az emberben – a benne levő élet fénylik az emberben. Egyértelműen az élet, ami Istenben van, gyűjtötte életre az emberi létezését. Ez az eredeti világosság ragyog még mindig, a sötétségben is, és nincs az a sötétség, ami elhívelné ezt a világosságot.”

(János evangéliuma 1,1-5 „Az Élet lehelete” c. angol nyelvű Bibliafordítás alapján)

Nyilvánvalóan óriási az időszakadéknapiaink és Isten teremteskorai gondolatai között. Vajon emiatt el is veszett az, az idők homályába? Nem így van. Az eredeti „álom” rólad az idők kezdete előtt született, és tökéletesen megőrződött, teljes biztonságban, egy személyben, akinek a neve: Jézus Krisztus. Öbenne Isten megtartotta gondolatmenetét, míg a megfelelő idő el nem érkezett, hogy testben is láthatóvá váljon. Jézus eljött, és emberi formában mutatta meg nekünk, hogy milyen életet tervezett Isten számunkra már a kezdet kezdetén... olyan életet, amiben Isten és ember olyan teljességgel egyé vált, hogy egymástól már meg sem különbözíthető a kettő.

Az ember Istenben kezdődött. Bármilyen messze is távolodott az ember az eredeti, ártatlan helyzetétől, Istennek soha, egy pillanatra sem volt kétsége az ember teremteskorai, és mindmáig egyetlen igazi valóját illetően.

Jézus Krisztus az a hely, az esemény, a személy, akiben Isten és ember újra találkozik. Jézus Krisztusban Isten azt kezdeményezi, hogy visszabekítse az embert Önmagához – hogy **felébressze az embert eredeti, ártatlan valójára.**

Jézus Krisztus teljességgel Isten és teljességgel ember is, és ezért nem csak Isten kezdeményezését testesíti